

Мнозина учени хора наченжли да го нападатъ, зацо да пише тѣй и казвали, че писаното отъ него за бѣлгаретѣ не е вѣрно.

Едно дружество отпущнжло пари за разноски на Венелина да дойде въ Бѣлгария да изучи по-добрѣ работитѣ. Прѣзъ 1830 година той пропж-тувалъ прѣзъ Бѣлгария и Влашко, а като се вър-нжлъ пакъ обратно въ Москва, дълго врѣме челъ и писалъ. Дори въ 1836 г. станжлъ инспекторъ, та спестилъ малко пари, съ които напечатилъ своитѣ съчинения. Съ тѣзи си съчинения той не само казалъ, но и доказалъ що е билъ и какъвъ е билъ бѣлгарския народъ. Отъ тогава Бѣлгаретѣ станжли извѣстни на цѣлъ свѣтъ. Отъ тогава захванжло да се чува по Европа тѣхното име.

Уви! немилостивата смъртъ скоро грабнжла скжпия за насъ Венелинъ. На 1839 год. слѣдъ малко болѣдувание, на 25 Мартъ (день на Въскресение Христово) Юрий Ивановичъ Венелинъ умрѣлъ.

Вѣчна му память!

За да се помни до вѣка името на този зна-менитъ човѣкъ, бѣлгаретѣ изъ гр. Одеса му на-правили паметникъ, искусно изработенъ въ Италия. Въ 1842 год. на 20 Декемврий съ тър-жественно богослужение се открилъ Венелиновия паметникъ въ Даниловия мѣнастирь (близо до Москва), кждѣто е билъ погребенъ покойния. На едната страна на паметника е написано по старо-бѣлгарски: „Юрію Ивановичу Венелину. Одескія Болгаре 1841 год.“, а отъ другата: — „Онъ первый напомнилъ свѣту о забытомъ, но нѣкогда слав-номъ и могущественномъ, племени Болгаръ и пламенно желалъ видѣтъ его возраждение. Гос-лоди услыши молитву раба твоего“.